

Un dels representants més sòlids i amb més personalitat de la generació posterior a la que han consolidat pintors com Alfons Borrell o Manuel Duque, és Emili Valentines. Un jove de trenta-dos anys que sentí la pintura de la mà del seu avi i del seu pare, tots dos pintors d'hores robades a la feina. Valentines des de l'adolescència tingué molt clar el camí a seguir i a casa seva també ja que, de seguida, es feren còmplices de la seva passió i als catorze anys li van regalar un cavallet que encara conserva i que utilitza per a treballar. El seu mestre durant l'aprenentatge juvenil va ser Martínez Lozano, d'ell va aprendre les tècniques més clàssiques, però, sobretot, li va treure la por a la tela blanca, esperonant-lo a atrevir-se amb tot. El 1982 començà la carrera de Belles Arts i s'especialitzà en pintura. Aquí depurà la seva tècnica i s'alliberà, lògicament, de quasi tot el que va aprendre a l'estudi de Martínez Lozano: "El pòsit del coneixement és allò que resta després d'oblidar tot el que s'ha après".

La mort del seu pare, l'any 1985, li va interrompre els estudis, ja que havia d'ajudar en el negoci familiar i això era incompatible amb Belles Arts, però va continuar pintant. Durant els tres anys d'aquest parèntesi formatiu, la seva pintura es va anar fent més fosca, és l'etapa que més l'apropa a un expressionisme clàssic. Tornarà a la Facultat i aquests darrers anys seran un període de recerca on es detecten, tot i que inconscients, uns plantejaments plàstics hereus dels precedents sabadellencs, he vist en algunes de les seves obres l'arquitectura del color de Borrell o les descomposicions cromàtiques de Duque. Aquesta fase de tempteig, on encara senyoreja la presència de la figu-

Emili Valentines

ANA FERNÁNDEZ ÁLVAREZ

ra humana, "l'home que busca", un referent temàtic que es converteix en una espècie d'alter-ego plàstic de l'artista, s'esvaeix ràpidament i

espais paisatgístics són meres excuses que li permeten fer un art de pell. Uns llocs, uns paisatges, que li suggereixen i li provoquen un estat anímic que, precisament, ha d'evocar a l'estudi, sense que la immediata de la realitat el distregui. Així doncs, les seves teles són, fonamentalment, memòria sentimental treballada amb una densa capa d'oli que esclata a través d'uns colors únics. L'oli ha estat la tècnica escollida, no per atzar, sinó amb la premeditada intenció de trobar uns colors d'una potència que, l'acrílic, per exemple, no pot donar mai. Són gammes cromàtiques que es troben en les obres dels artistes-alquimistes de la pintura flamenca o del Renaixement: els verds

comença a trobar totes aquelles constants que fan el seu estil tan personal.

La pintura de Valentines és una pràctica de cuina, d'estudi, on els

i els vermells de Jan van Eyck, de Masaccio, de Piero de la Francesca; els blaus i els grocs de Giotto; les veladures de Filippo Lippi; els marrons i els daurats d'Il Veronese,...

JAUME CODINA I PONT
ADMINISTRADOR DE FINQUES

Concepció, 25, 1r - Tels. 726 03 45 - 727 33 01 - 08202 SABADELL

Viatges Codina, s.a.

Grup A Títol 412

Sant Quirze, 11 • Tel. 725 62 99 • SABADELL

ALTA SASTRERIA DE LUXE

Plaça Sant Roc, 5
Tel. 725 59 29 - Sabadell

Les seves obres poden semblar-nos, a simple cop d'ull, de factura ràpida, però no ho són en absolut, són quadres molt meditats i elaborats i a més sotmesos, en ocasions, al repòs i a la quarantena, fins que, la pròpia obra exigeix el que li falta: "Noto que el quadre està acabat quan ja no em diu res, quan deixa de requerir-me qualsevol intervenció". El propi comportament de l'oli, que s'asseca molt lentament, li permet un treball lent i pacient. També

poden resultar-nos formalment matèriques, però no ho són, ni a la manera de Barceló, que prescindeix del color, ni a la de Pijoan, que es recrea en la pròpia textura intentant esculpir el quadre, sinó que es manifesten de manera molt diferent. Valentines prepara una espècie de lilit cromàtic on dibuixa amb uns solcs negres o marrons que constitueixen l'arquitectura de cada tema.

La utilització que aquest artista fa del color pot evocar el fauvisme,

però ell va més enllà perquè, contràriament a aquestes feres del color, sí que té en compte la llum, però no a la manera clàssica, sinó que l'acurada elecció dels contrastos cromàtics és la pròpia llum de l'obra. Tampoc independitza el color de l'objecte, perquè ambdós conceptes s'enriqueixen mútuament: la taca és, no pot ser una altra cosa, arbre, aigua, cel o roca.

Temàticament, les evocacions paisatgístiques que ens ofereix són escenografies d'una meteorologia quieta, participis en una melangia molt marcada per una distorsió clarament expressionista, però servida amb la força d'un fauvista. Han desaparegut les persones i també qualsevol forma arquitectònica que eren elements més propis de la seva primera etapa. El life-motive més recurrent és l'AIGUA, ho ha estat sempre, un aigua immòbil, tan sols pertorbada per alguns traços grocs o taronges, vermells o violetes, També ho són els arbres, arbres de naturalesa ígnia, verds maragda o vermells barrocs.

La figuració de Valentines és la lògica hereva d'un període d'abstracció. Fenomen plàstic que, al contrari de la resta d'estils, corrents o "ismes" de totes les èpoques, prescindeix del referent del món real i que dona autonomia a les arts plàstiques. Un artista que, com altres de la seva generació, amb el neofigurativisme, és responsable de filtrar la tradició pictòrica i de reconciliar-la amb el mestratge dels abstractes: "Copiar el que veiem i pintar pensant el que veiem". L'obra de Valentines està en aquesta línia i això és la proposta més interessant i suggeridora d'aquest artista.

FARMÀCIA BENESSAT
 PERFUMERIA
 COSMÈTICA de
 Joan Garriga i Barata
 Passeig Plaça Major, 37
 Telèfon 725 53 53 - SABADELL

FONTSERE
 ARTICLES PELL I VIATGE
 Sant Quirze, 38
 Tel. 725 85 41
 SABADELL

JJA COMERCIAL
ALEMANY
 CENTRE DE JARDINERIA,
 AGRICULTURA i FORESTAL
 Tallers i serveis postvenda
 Ctra. Barcelona, 22-26
 Tel. 725 63 95 - SABADELL

